

Tekst Daan Verver & Maresa Jacobse
Illustraties Paco Vink

LUITINGH-SIJTHOFF

Inhoud

Even voorstellen	7
Zondag: heb ik alles?	13
Maandag: daar gaan we!	23
Spel 1: Zweeds loopspel	73
Dinsdag: nu al heimwee?	75
Spel 2: het witte-sokkenspel	103
Woensdag: een spannende nacht	105
Spel 3: levend stratego	131
Donderdag: de bonte avond	133
Spel 4: mini-sportdag: reuze-estafette	174
Vrijdag: terug naar <i>mûh moedâh</i> en de mooiste stad van Nederland	179
Tips voor de bonte avond	189

Even voorstellen

MEESTERS EN JUFFEN:

Juf Els

Gymmeester Daan*

Directrice Joyce**

* Beter bekend als 'meestâh'

** Wordt ook 'juf Joyce' genoemd

1

Zin in kamp? Ja. Nee. Ja! Maar eigenlijk ook niet.

Weet je, mijn hoofd ontploft een beetje van de dubbelheid. Ik ben niet vaak buiten Den Haag geweest. Twee keer naar Spanje, naar Benidorm om precies te zijn, en een paar keer naar uitwedstrijden van mijn favoriete voetbalclub: ADO Den Haag. Maar verder? Nee.

En niet dat ik het ga toegeven, natuurlijk, maar... ja, ik ben dus wel bang dat ik heimwee ga krijgen naar de mooiste stad achter de duinen. En nog erger... stiekem ben ik bang dat ik mijn moeder ontzettend ga missen. Maar dat houd je voor je! Trouwens, ik ontken het toch. Of niet,

want ik wed dat er wel meer kinderen zullen zijn met heimwee. Voor de zekerheid hang ik het gewoon niet aan de grote klok. (Spreekwoordendag op school, *jeweettoch*).

Op school hebben ze nog maar weinig verteld over wat we precies gaan doen op kamp. Dat vind ik echt lastig. Als ik iets weet, kan ik me erop voorbereiden, maar nu voelt alles als een groot mysterie.

Gelukkig weet ik wel een paar dingen waar ik heel blij mee ben:

- Gymmeester Daan en juf Els gaan sowieso de hele week mee. Dat is superchill.
- Ik mag mijn voetbalknuffel Adootje meenemen. Zonder hem slaap ik niet!
- Sharona wil graag naast me zitten in de bus. Dat maakt de reis ineens een stuk leuker.
- Ik slaap met Mats, Davey, Jayden, Chicco en Dalichio op de kamer. Dat wordt lachen!

Maar er zijn ook dingen waar ik minder blij mee ben:

- We moeten het kampterrein delen met een andere school. Ik maak mij een beetje zorgen of dat wel gezellig gaat worden.
- Er is een zerotolerancebeleid. Klinkt ingewikkeld, hè? Maar het is eigenlijk simpel. Zero is nul. Tolerance klinkt al als ‘tolerantie’, dat is dat je vindt dat iets mag. Je krijgt gewoon nul kansen om iets te doen wat niet mag. Nul! Doe je iets wat niet mag, dan word je meteen naar huis gestuurd. Gedragen dus!

En als je mijn klas een beetje kent, dan snap je misschien waarom dit zo’n avontuur wordt. Onze klas zit bomvol mafklappers, boeven en prinsessen. Dat klinkt gek, maar het is echt zo. We hebben het heel wat juffen en meesters lastig gemaakt op de basisschool. Er is veel gebeurd, en toch zijn we nu een heel hechte groep. Iedereen heeft een

rol in de groep, dus dat is ook duidelijk. Vroeger werd Mats een beetje gepest door Lukas, maar dat is voorbij. Door voetbaltoernooitjes, klassenuitjes, de gymlessen en ook zeker de schoolreisjes hebben we elkaar steeds beter leren kennen. Nu weten we precies wat we aan elkaar hebben en is er onderling bijna nooit meer ruzie. Zelfs niet als we een spel doen waarbij je kunt winnen. Hoewel het er af en toe hard aan toegaat, is er dit jaar nog geen vechtpartijtje geweest. Zelfs niet met Donny!

De hele zondag heb ik mijn moeder vragen gesteld over het kamp. ‘Wat gaan we doen? Hoe ziet het programma eruit? Wat voor eten is er?’ Maar ze weet niks – of ze doet alsof, natuurlijk. Na mijn vijftiende vragenvuur gooide ze haar handen in de lucht en zag ik dat ik maar beter iemand anders kon lastigvallen.

Daarom trok ik snel mijn schoenen aan en sprong op de fiets, op weg naar Mats om hem te helpen met inpakken. En maar goed ook, want hij was er nog niet eens aan begonnen!

We halen de kampbrief erbij en strepen alles af wat hij al heeft. Maar er ontbreken nog een slaapzak, een zaklamp en muggenspray. ‘De muggenspray kun je van mij lenen,’ zeg ik. ‘En de zaklamp kunnen we vast wel samen gebruiken. Maar die slaapzak... dat is een probleem.’ Ik hou van Mats, hij is al jaren mijn trouwe grote vriend. Maar samen in een slaapzak liggen, no way! Daarvoor laat hij te veel scheten. Denk ik.

‘Oké, luister,’ zegt Mats, terwijl hij zijn handen in zijn

zij zet. ‘We gaan gewoon de wijk door. Er moet toch wel iemand zijn die een slaapzak te leen heeft? Ik bedoel, hallo, dit is Den Haag, iedereen kent elkaar hier!’

We beginnen bij Dalichio, die we op z’n slippers voor de deur zien staan met een koude pizzapunt in z’n hand. ‘Slaapzak?’ zegt hij, met net een hap in zijn mond. ‘Nee joh, die heb ik al ingepakt! Vraag ’t aan Harry van de overkant, die heeft een zolder vol spullen.’

Bij Harry treffen we niet alleen een slaapzak, maar een heel museum. ‘Als je ’m leent, geen scheetjes laten, hè,’ grapt Harry, terwijl hij ons de slaapzak overhandigt. ‘Ik heb ’m pas gewassen.’

Het blijft niet bij een slaapzak. Dalichio had gelijk met die wonderzolder. Harry drukt me na een kwartiertje dozen wegduwen, stof wegblazen en het wegzetten van bezems, een wasrek en linker- en rechterschoenen die niet bij elkaar horen ook een flesje in de hand.

‘Hier, neem dit maar mee, tegen de muggen,’ zegt hij.

‘We hebben al muggenspray,’ merk ik op.

‘Nee, man,’ zegt Harry. ‘Dit is geen gewone muggenspray, dit is Haagse supermuggenafweer! Ze komen niet eens in de buurt als je dit spul ophebt.’

Ook al vertrouw ik het voor geen meter, we stoppen het flesje toch maar in de tas. Gelukkig heeft Mats een grote boodschappentas meegenomen, want naast de slaapzak past daar nog net die speciale muggenspray bij.

Onderweg naar huis stoppen we nog even bij de snack-bar. ‘Hebben we wel verdiend,’ zegt Mats met een mond vol patatje oorlog en een brede grijns op zijn gezicht. ‘Missie geslaagd, slaapzak geregeld.’

Thuis krijg ik eerst op mijn kop omdat ik te laat ben. Maar als ik vertel waarom, begrijpen mijn ouders het. ‘We hebben trouwens nog twee slaapzakken liggen,’ zegt mijn moeder. ‘Volgende keer kun je het eerst aan ons vragen.’

Begrijp je dat nou? Dan bestook je iemand de hele dag met vragen over kamp, en dat soort informatie houdt ze achter. Nou, ik hou het intussen wel voor gezien met meer vragen stellen. Morgen is het tenslotte al zover!

Na het eten probeer ik te slapen, maar dat lukt niet. Ik blijf maar piekeren. Wat als ik op kamp in bed lig en mijn moeder ineens heel erg mis? Of Den Haag? En wat als er iets misgaat? Ik kan dan niemand bellen. Niet ome Cor, als er ruzie is. Niet Jan de gekke politieman, als iemand kwijt is.

Ook met Sharona zal het anders zijn. Op kamp zien we elkaar de hele week, maar wel met de rest van de klas

erbij. Op school deden we de laatste tijd een beetje afstandelijk. We willen niet dat iedereen weet dat er iets tussen ons is. Of verbeeld ik mij dat maar en is er gewoon niks? Hoe weet je of het 'aan' is of juist hartstikke klaar? De onzekerheid knaagt aan mij.

Voor het slapen stuur ik haar daarom nog snel een appje:

Slaap lekker! Ik heb heel veel zin in kamp. Dikke kus.

Twee blauwe vinkjes, maar geen reactie. Mijn hart bonkt. Waar blijft haar antwoord? Want vooral die kus sturen voelde ineens eng.

En natuurlijk klinkt net op dat moment mama's stem: 'Ritchy, het is kwart over negen, telefoon inleveren!'

'Ja, wacht even, mam,' roep ik terug.

Maar wachten is niets voor haar. Binnen een paar seconden – zou ik mijn sprinttalent op het voetbalveld van haar hebben? – staat ze met een grote grijns in mijn deuropening.

'Oeh, is het Sharona?' vraagt ze op plagerige toon.

'Neehee!' zeg ik snel, maar ze stapt mijn kamer binnen en ziet meteen dat ik lieg. Moeders hebben daar een soort zesde zintuig voor, denk ik. Want hoe ze het doet, snap ik nooit.

'Wacht twee minuten,' smee ik, als ik vanuit mijn ooghoek een paar puntjes zie bewegen op het scherm. 'Ze is nu aan het typen!'

Mijn moeder zucht, maar ze grijpt nog niet naar mijn mobiel. In plaats daarvan komt ze naast me staan, haar

hand open voor mijn telefoon. En dan komt eindelijk het berichtje binnen:

Slaap lekkâh boeffie. Ik zie je morgen en heb er zeker zin in!
Hoop dat er een discoavond is. Kan niet wachten om met je
te hakken daar! <3 HVJ

Ik geef mijn moeder mijn telefoon en een dikke kus. Nu kan ik eindelijk rustig slapen. Maar goed ook, want daar zal het op kamp niet van komen.

Net als ik bijna in slaap val, schiet ik overeind. Wacht! Ik had een duizendklapper in mijn slaapzak gerold. Het leek me een briljant idee voor een stunt, maar nu maak ik me ineens zorgen. Wat als ze hem vinden? Of erger... wat als hij ontploft?

Ik stap uit bed en rol mijn slaapzak voorzichtig uit. Wacht even. Wat is dit? Ik voel in het donker en knip dan de lamp naast mijn bed aan. Geen duizendklapper. In plaats daarvan ligt er een briefje:

Lieve, lieve Ritchy,

Wat denk je nou zelf? Ik heb altijd al gezegd dat je op mij lijkt. Ik zag dit allang aankomen. Die duizendklapper bewaren we voor een andere keer. Zorg dat je niet te veel gekkigheid uithaalt. Ik heb geen zin om je op te halen.

Dikke kus, papa

PS: mama weet hier niks van, anders zijn we die mal kwijt!

Die vader van mij is me er eentje. Ja, moeders zien wanneer je liegt, maar mijn vader heeft mij ook echt altijd door! De keuze is niet meer aan mij: geen duizendklapper mee op kamp. En nu die laatste stress is verdwenen, val ik even later eindelijk in slaap.

MAANDAG

**DAAR GAAN
WE!**